

Sứ điệp Tám

**Nhận Christ là của lễ chuộc sự mắc lỗi
vì mục đích của Đức Chúa Trời**

Đọc Kinh văn: Lê. 5:1-4, 6-8, 11, 15-16; 1 Gi. 1:7-9; Công. 24:16; Thi. 51:2

- I. **Của lễ chuộc sự mắc lỗi tượng trưng cho Christ là của lễ giải quyết nan đề tội phạm trong cách cư xử của chúng ta—1 Phi. 2:24; Ês. 53:5-6, 10-11; đc. Mat. 27:38; Lu. 23:42-43:**
 - A. Nhận Christ là của lễ chuộc sự mắc lỗi cùng với việc xưng nhận các tội phạm trong ánh sáng thần thượng là phương cách để uống Christ là nước sự sống để trở nên Giê-ru-sa-lem Mới—Gi. 4:14-18.
 - B. Nhận Christ là của lễ chuộc sự mắc lỗi cùng với việc xưng nhận các tội phạm là phương cách để giữ chính mình trong sự tương giao của sự sống hầu chúng ta lớn lên trong sự sống mà đạt đến sự trưởng thành trong sự sống—1 Gi. 1:2-3, 5-9; Công. 24:16.
 - C. Nhận Christ là của lễ chuộc sự mắc lỗi để nhận lãnh sự tha thứ các tội phạm đưa đến kết quả là chúng ta kính sợ và yêu thương Đức Chúa Trời—Thi. 130:4; Lu. 7:47-50.
 - D. Cung ứng Christ là sự sống xử-lý-tội cho các thánh đồ sẽ giết chết các mầm mống, diệt trừ những nan đề và duy trì sự hiệp một của Linh—Gi. 8:1-11; 1 Gi. 5:16; La. 2:4b; Lê. 10:17; Ga. 6:1.
- II. **Trong việc nhận Christ là của lễ chuộc sự mắc lỗi, chúng ta cần xưng nhận triệt để mọi thiếu sót, yếu đuối, những việc làm sai trái và điều tội lỗi của mình để có lương tâm không mắc lỗi đối với Đức Chúa Trời và con người— Công 24:16; Thi. 51:2:**
 - A. Vì Đức Chúa Trời biết hồ sơ về những việc làm tội lỗi của chúng ta, tốt nhất là chúng ta nên cầu xin Ngài vất bỏ hồ sơ ấy khỏi chúng ta bằng cách xưng nhận—1 Gi. 1:7, 9.
 - B. Sau sự xưng nhận chi tiết và thấu suốt như vậy, chúng ta sẽ được đồ đầy Linh cách thể yếu và gia tế, khiến chúng ta sôi trào và dạn dĩ trong Đức Chúa Trời chúng ta để nói phúc âm của Đức Chúa Trời—đc. Dân. 21:16-18; 1 Tê. 2:2, 4.
- III. **Của lễ chuộc sự mắc lỗi cuối cùng trở thành của lễ chuộc tội, hàm ý rằng sự cứu chuộc của Christ vì tội của chúng ta đã giải quyết nan đề tội trong hai phương diện: tội trong bản chất bề trong và các tội phạm trong hành vi cử chỉ bên ngoài của chúng ta—Lê. 5:6-8, 11-12; Gi. 1:29.**
- IV. **Hai con chim bồ câu hoặc hai con bò cừu con, một dùng làm của lễ chuộc tội và một dùng làm của lễ thiêu, làm nên của lễ chuộc sự mắc lỗi, hàm ý rằng nguồn của mọi sự mắc lỗi là tội ở trong xác thịt chúng ta, và nguyên nhân cho mọi sự mắc lỗi là vì chúng ta không sống tuyệt đối cho Đức Chúa Trời—Lê. 5:7.**
- V. **Lê-vi Kí chương 5 nói về bốn điều cụ thể cần có của lễ chuộc sự mắc lỗi để dân của Đức Chúa Trời có thể sống đời sống thánh biệt, tinh sạch, vui mừng hầu họ được hợp nhất với Đức Chúa Trời Tam Nhất vì vinh hiển Ngài—cc. 1-4:**
 - A. Thất bại trong việc làm chứng lẽ thật về điều mình biết là không thành thật và không trung tín, không như Đức Chúa Trời chúng ta, Ngài là Đấng thành tín

và thành thật; điều này thật sự là để xử lý vấn đề nói dối vốn liên quan đến Satan, cha đẻ của mọi điều dối trá—c. 1; Gi. 8:44.

B. Chạm đến sự ô uế của sự chết thuộc linh là điều nghiêm trọng nhất trong mắt của Đức Chúa Trời—Lê. 5:2:

1. Nếu muốn sống một đời sống thánh biệt phân rẽ khỏi sự chết, chúng ta cần luyện tập quan tâm đến việc mình tiếp xúc người khác—ch. 11; Công. 10:9b-15, 27-29:

a. Các loài vật có móng rẽ và nhai lại tượng trưng cho người có sự biệt biệt trong hoạt động của mình, và nhận lấy lời của Đức Chúa Trời với nhiều sự suy đi nghĩ lại—Lê. 11:2-3.

b. Các loài dưới nước có vây và có vẩy tượng trưng cho người có thể chuyển động và hành động tự do trong thế giới, đồng thời kháng cự lại ảnh hưởng của thế giới—c. 9.

c. Các loài chim có cánh bay lượn và ăn hạt giống sự sống làm sự cung ứng thực phẩm tượng trưng cho người sống và chuyển động trong đời sống tách biệt khỏi thế giới và vượt trên thế giới, và người nhận lấy những điều thuộc về sự sống làm sự cung ứng sự sống của họ—đc. cc. 13-19.

d. Các loài côn trùng có cánh và dính liền liền ở phần trên của chân mà nhảy trên đất tượng trưng cho người sống và chuyển động trong đời sống vượt trên thế giới, và cho người giữ mình khỏi thế giới—cc. 21-22.

2. Các loài vật trong Lê-vi Kí 5:2 hàm ý đến ba loại sự chết thuộc linh khác nhau có thể lan rộng giữa dân của Đức Chúa Trời trong nếp sống Hội thánh: loài thú tượng trưng cho sự chết hoang dã, thú đồng tượng trưng cho sự chết thông thường, và bò sát tượng trưng cho sự chết quỷ quyệt—La. 14:15, 20; 16:17:

a. Dù là loại nào thì sự chết vẫn là điều không tinh sạch, dơ bẩn và ô uế; sự chết là điều đáng ghét nhất trong mắt của Đức Chúa Trời—đc. 1 Cô. 15:26.

b. Theo hình bóng học trong Cựu Ước, sự chết ô uế hơn tội (xem chú thích 2 của Lê-vi Kí 11:31).

3. Chúng ta cần là những người Na-xi-rê được phân cách khỏi sự chết và được đỡ dậy sự sống, “chống lại sự chết”—Dân. 6:6-8; La. 8:6.

C. Sự không tinh sạch của con người hàm ý rằng mọi điều ra từ con người thiên nhiên và sự sống thiên nhiên, dù tốt hay xấu, cũng đều là không tinh sạch—Lê. 5:3; đc. Mat. 15:17-20; 16:21-25.

D. Phát ngôn bừa bãi trước mặt Đức Chúa Trời, bày tỏ ý kiến trong cách vội vàng, bất cẩn, thiếu cân nhắc, cho thấy chúng ta không sống trước mặt Đức Chúa Trời và không kính sợ Đức Chúa Trời—Lê. 5:4; đc. Mat. 17:24-27; Gi. 7:3-8.

VI. Trong Lê-vi Kí 5:11 bột mịn, tượng trưng cho nhân tính của Jesus, được dùng làm của lễ chuộc tội, hàm ý rằng chúng ta phạm tội vì chúng ta thiếu hụt nhân tính Jesus:

A. Điều này hàm ý rằng chúng ta phạm tội không chỉ vì chúng ta có tội trong bản chất của mình và không chỉ vì chúng ta không tuyệt đối cho Đức Chúa Trời, nhưng còn là vì chúng ta không có nhân tính của Jesus; trong nhân tính của Ngài, Jesus không có tội trong Ngài và Ngài tuyệt đối cho Đức Chúa Trời.

B. Một phần mười ê-pha bột mịn trong của lễ chuộc tội hàm ý rằng chỉ cần một lượng nhỏ nhân tính của Jesus là đủ để giết chết những điều tiêu cực bên trong chúng ta và để cung ứng cho nhu cầu của chúng ta.

VII. Việc bồi thường và phụ thêm một phần năm hàm ý rằng một người dâng của lễ chuộc sự mắc lỗi nên công chính trong mọi điều vật chất theo sự cân, đo và tiêu chuẩn thần thượng—cc. 5:15-16; đc. Lu. 19:8.

VIII. “Đa-vít sinh Sa-lô-môn bởi người vốn là vợ của U-ri”—Mat. 1:6:

A. Thi Thiên 51 được sáng tác sau khi Đa-vít phạm trọng tội giết U-ri, đoạt vợ của ông ấy và rồi bị Na-than quở trách:

1. Tôi đã phạm tội cùng Chúa, chỉ cùng một mình Chúa thôi, / Và tôi đã làm điều ác trước mặt Chúa”—c. 4.
2. Xin Chúa ngoảnh mặt Ngài khỏi các tội lỗi tôi, / Và xóa hết thảy sự gian ác tôi”—c. 9.
3. Cửa lễ đẹp lòng Đức Chúa Trời là một linh tan vỡ; / một lòng tan vỡ và đau thương thống hối Chúa không khinh miệt đâu”—c. 17.
4. Xin Chúa hãy làm lành cho Si-ôn tùy ý tốt Ngài; / Hãy xây cất các vách tường của Giê-ru-sa-lem”—c. 18.

B. Kết quả của “cuộc hôn nhân” do Đa-vít phạm tội và sự ăn năn cùng với sự tha thứ của Đức Chúa Trời là Sa-lô-môn (“bình an”), người đã xây đền thờ của Đức Chúa Trời—2 Sa. 7:12-14a; 2 Sứ. 3:1:

1. Hội thánh luôn được xây dựng bởi loại người này—Sa-lô-môn—là người ra từ kết quả của sự phạm tội và ăn năn của con người cộng với sự tha thứ của Đức Chúa Trời.
2. Khi kinh nghiệm cuộc hôn nhân do phạm tội và sự ăn năn của chúng ta cùng với sự tha thứ của Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ trở nên rất hữu dụng trong việc xây dựng Hội thánh.

NĂM LOẠI THA THỨ

I. Sự tha thứ đời đời – liên quan đến vấn đề sự sống:

- A. Sự tha thứ đến cùng lúc chúng ta được cứu là sự tha thứ đời đời.
- B. Một khi được tha thứ, chúng ta được tha thứ mãi mãi; chúng ta nhận được sự sống đời đời mãi mãi và được xưng công chính mãi mãi—Lu. 24:27; La. 4:7-8; Thi. 103:12.
- C. Giây phút chúng ta tin vào Chúa Jesus, chúng ta được tha thứ mọi tội phạm mình; Chúa cất bỏ mọi tội phạm của chúng ta và chúng ta không còn dấu vết của tội trước mặt Đức Chúa Trời—Hê. 8:12; Công. 10:43.

II. Sự tha thứ trung gian – liên quan đến Hội thánh:

- A. Khi sai Thánh Linh đến với Hội thánh, Chúa truyền cho Hội thánh làm đại diện của Ngài trên đất; bây giờ, sự tha thứ được ban cho qua Hội thánh—Gi. 20:22-23.
- B. Sự tha thứ trung gian là Đức Chúa Trời công bố tha thứ tội qua [trung gian] con người; nếu một người vừa mới được cứu nhưng không biết ý nghĩa của sự tha tội, thật tốt khi một đại diện của Hội thánh đứng lên và nói với anh ấy: “Hôm nay anh đã tiếp nhận Chúa; anh có thể cảm tạ Ngài vì Ngài đã tha thứ các tội phạm của anh!”

III. Sự tha thứ mang tính phục hồi – liên quan đến sự tương giao:

- A. Trong đời sống hằng ngày của mình, khi phạm tội, lương tâm cáo trách chúng ta và sự tương giao của chúng ta với Đức Chúa Trời bị gián đoạn—Công. 24:16; 1 Ti. 1:5; 3:9; 2 Ti. 1:3.
- B. Mối quan hệ Cha-con của chúng ta với Đức Chúa Trời trong sự sống không bao giờ có thể bị thay đổi, nhưng tội có thể làm thiệt hại mối tương giao của chúng ta với Đức Chúa Trời; chúng ta phải xưng nhận các tội phạm và các lỗi lầm của mình cho Đức Chúa Trời trước khi có thể có được sự tha thứ trong sự tương giao của mình—1 Gi. 1:7, 9; 2:1-2.
- C. Nếu xúc phạm anh em mình, chúng ta cũng phải xưng nhận với họ—Mat. 5:23-24.
- D. Chúng ta phải duy trì chính mình trong sự tương giao liên tục với Đức Chúa Trời; khi đến với Đức Chúa Trời, chúng ta phải thừa nhận những hành động tội lỗi của mình cách thành thật và xin Ngài tha thứ; nếu làm như vậy, sự tương giao của chúng ta với Đức Chúa Trời sẽ được phục hồi và lòng chúng ta sẽ được đổ đầy niềm vui của sự cứu rỗi—Thi. 51:12; Châm. 15:13a; 17:22a; 15:15b.
- E. Bí quyết của nếp sống Cơ-đốc là duy trì chính mình trong sự tương giao liên tục với Đức Chúa Trời; nếu thất bại, chúng ta phải xin Đức Chúa Trời tha thứ và phải khôi phục lại sự tương giao ngọt ngào mà chúng ta đã có với Đức Chúa Trời—1 Gi. 1:9.

IV. Sự tha thứ mang tính cai trị – liên quan đến kỉ luật:

- A. Loại tha thứ này liên quan đến sự sắp xếp, tổ trị, kỉ luật và bàn tay của Đức Chúa Trời; sự cầm quyền của Đức Chúa Trời là cách mà Ngài làm việc; đó chính là sự cai quản của Ngài.
- B. Sự tha thứ mang tính chính quyền của Đức Chúa Trời có liên quan đến cách Đức Chúa Trời quản lí, cai trị và đối xử với chúng ta—Ga. 6:7.
- C. Khi phạm tội nghịch lại Đức Chúa Trời, Ngài sẽ tha thứ chúng ta một khi chúng ta xưng nhận tội mình với Ngài; và sự tương giao của chúng ta với Ngài có thể được phục hồi nhưng Ngài có thể thay đổi cách Ngài đối xử với chúng ta.
- D. Đa-vít đã xưng nhận các tội phạm và thú nhận tội lỗi mình để được Đức Chúa Trời tha thứ (2 Sa. 12:13; Thi. 51), nhưng Đức Chúa Trời làm cho con trai mà vợ của U-ri sinh ra bị chết và guom không lia khỏi nhà Đa-vít (2 Sa. 12:7-15).

- E. Khi ở dưới sự kỉ luật mang tính chính quyền của Đức Chúa Trời, điều duy nhất chúng ta có thể làm là học tập hạ mình dưới bàn tay đại năng của Ngài (1 Phi. 5:5-7); càng khước từ bàn tay quản trị của Đức Chúa Trời, chúng ta càng gặp nhiều nan đề hơn.
- F. Sau khi Môi-se đập văng đá tại Mê-ri-ba (Dân. 20:10-12, 24; 27:14), ông rơi vào bàn tay quản trị của Đức Chúa Trời:
 1. Vì nổi giận khi Đức Chúa Trời không nổi giận nên Môi-se đã không đại diện cho Đức Chúa Trời cách đúng đắn trong bản chất thánh của Ngài, và vì đập văng đá hai lần nên ông đã không giữ lời của Đức Chúa Trời trong gia tế của Ngài; do đó, Môi-se đã xúc phạm cả bản chất thánh của Đức Chúa Trời lẫn gia tế thần thượng của Ngài.
 2. Vì điều này, dù thân mật với Đức Chúa Trời và có thể được xem là bạn của Đức Chúa Trời, (Xuất. 33:11) Môi-se đã đánh mất quyền được bước vào miền đất tốt lành.
 3. Trong mọi điều chúng ta nói và làm liên quan đến dân Đức Chúa Trời, thái độ của chúng ta phải theo bản chất thánh của Đức Chúa Trời và hành động của chúng ta phải theo gia tế thần thượng của Ngài; đó là thánh hóa Ngài.
- G. Chúng ta phải học tập rộng lượng với người khác và học tập luôn luôn tha thứ; nếu anh em cứ ít nhiều chỉ trích người khác, dễ dàng lên án người khác, phán nàn về cách cư xử của người khác, và tiếp tục lưu giữ hồ sơ người khác không đối xử tốt với anh em, thì những điều này sẽ đem anh em vào bàn tay quản trị của Đức Chúa Trời; nếu anh em gay gắt với người khác, Đức Chúa Trời cũng sẽ gay gắt với anh em—Mat. 6:15; 18:23-35:
 1. Chúng ta phải học tập kính sợ Đức Chúa Trời, tôn sùng Đức Chúa Trời, tôn trọng Đức Chúa Trời, tôn kính Đức Chúa Trời, run rẩy trước Đức Chúa Trời—Thi. 2:11-12; 86:11; 2 Cô. 5:10-11; Ês. 11:2.
 2. Khi những người khác gặp rắc rối, đó là lúc chúng ta giúp đỡ họ, chứ không phải là lúc chúng ta phê phán họ—đc. Sáng. 14:14-16.
 3. Ngày nay, nhiều anh em đã sa ngã cách thảm thương chỉ vì một lí do – họ đã phê phán người khác cách quá nghiêm khắc trong quá khứ; nhiều điều yếu đuối của họ ngày nay là chính những sự yếu đuối họ đã phê phán trong quá khứ.
 4. Chúng ta phải rộng lượng với người khác nếu muốn tránh bàn tay quản trị của Đức Chúa Trời; nguyện chúng ta học tập yêu thương và khoan dung lẫn nhau—Êph. 4:32.

V. Sự tha thứ vương quốc – liên quan đến quản trị:

- A. Nếu đối xử với mọi người quá khắt khe hoặc có một linh không tha thứ trong thời đại này, chúng ta sẽ bị kỉ luật trong thời đại vương quốc—Lu. 6:37-38; Mat. 18:33-35.
- B. Nếu chúng ta đối xử với người khác cách ác nghiệt và phê phán người khác cách không thương xót thì Đức Chúa Trời cũng sẽ đối xử với chúng ta theo cùng một cách như vậy trong tương lai—7:1-2.
- C. Nguyện Chúa ban cho chúng ta ân điển để trở nên những người thương xót người khác và không đối xử với người khác cách ác nghiệt, khắt khe hay nghiêm khắc, để chúng ta có thể nhận được sự thương xót từ Đức Chúa Trời trong ngày đó—5:7; đc. 2 Ti. 1:16, 18.